TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 4. martā *

Lieta C-496/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 17. novembrī iesniedza

Pilar Angé Serrano, Eiropas Parlamenta ierēdne, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga),

Jean-Marie Bras, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga),

Adolfo Orcajo Teresa, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija),

Dominiek Decoutere, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Volvelanžē (Luksemburga),

* Tiesvedības valoda — franču.

Armin Hau, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga),

Francisco Javier Solana Ramos, Eiropas Parlamenta ierēdnis, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija),

ko pārstāv E. Buaželo [*E. Boigelot*], *avocat*,

prasītāji,

pārējie lietas dalībnieki —

Eiropas Parlaments, ko pārstāv L. G. Knudsena [*L. G. Knudsen*] un K. Zejdova [*K. Zejdová*], pārstāves,

atbildētājs pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv M. Bauers [*M. Bauer*] un K. Zeleskeviča [*K. Zieleśkiewicz*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs, kas pilda otrās palātas priekšsēdētāja pienākumus, Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] (referente), K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], K. Šīmans [*K. Schiemann*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību P. Anžē Serrano [*Angé Serrano*], Ž. M. Brass [*Bras*], A. Orkaho Teresa [*Orcajo Teresa*], D. Dekutere [*Decoutere*], A. Au [*Hau*] un F. H. Solana Ramoss [*Solana Ramos*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 18. septembra spriedumu lietā T-47/05 *Angé Serrano* u.c./Parlaments (Krājumā-CDL vēl nav publicēts; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tiesa noraidīja viņu prasības par lēmumiem par katras personas pārklasificēšanu pakāpē (turpmāk tekstā — "strīdīgais lēmums"), kas tika pieņemti pēc tam, kad stājās spēkā Padomes 2004. gada 22. marta Regula (EK, Euratom) Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienu

Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV L 124, 1. lpp.).

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Atbilstošās Civildienesta noteikumu normas redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim*

2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim (turpmāk tekstā — "agrākie Civildienesta noteikumi"), ir noteikts:

"Ierēdni var pārcelt no viena dienesta uz citu vai paaugstināt no vienas kategorijas citā kategorijā, vienīgi rīkojot konkursu.

[..]"

B — *Atbilstošās Civildienesta noteikumu normas redakcijā, kas ir spēkā kopš 2004. gada 1. maija*

3 Agrākie Civildienesta noteikumi tika grozīti ar Regulu Nr. 723/2004, kas stājās spēkā 2004. gada 1. maijā.

4 Civildienesta noteikumu 5. panta 1. un 2. punktā redakcijā, kas ir spēkā kopš 2004. gada 1. maija (turpmāk tekstā — "jaunie Civildienesta noteikumi" vai "Civildienesta noteikumi"), ir noteikts:

"1. Amatus, uz kuriem attiecas šie Civildienesta noteikumi, klasificē, atbilstoši to pienākumu būtībai un svarīgumam, kas ir tiem piekritīgi, pārvaldnieku funkciju grupā [..] un asistentu funkciju grupā [..]. [..]

2. [..] Funkciju grupu AST veido vienpadsmit pakāpes, kurās veic izpildes, tehniskos un kancelejiskos pienākumus."

5 Jauno Civildienesta noteikumu 6. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Ar katru iestādi saistītā budžeta nodaļai pievienotajā štatu sarakstā norāda amatu skaitu katrā pakāpē un funkciju grupā.

2. Lai nodrošinātu vidējas karjeras līdzvērtīgumu karjeras struktūrā pirms 2004. gada 1. maija (šeit turpmāk — "iepriekšējā karjeras struktūra") un no 2004. gada 1. maija (šeit turpmāk — "jaunā karjeras struktūra") un neierobežojot paaugstinājuma principu, kas balstās uz Civildienesta noteikumu 45. pantā noteikto būtību, šis plāns nodrošina, ka katras iestādes štatu sarakstā norādīto vakanto amatu skaits katrā pakāpē katra gada 1. janvārī atbilst ierēdņu skaitam, kuri nodarbināti aktīvā dienestā zemākā pakāpē iepriekšējā gada 1. janvārī, kas reizināts ar šai pakāpei noteikto likmi, kas noteikta I pielikuma B punktā. Šīs likmes piemēro piecus gadus ilgā laika posmā no 2004. gada 1. maija.

[..]"

6 Jaunie Civildienesta noteikumi paredz pārejas pasākumus, kas ir raksturoti to XIII pielikumā. Regulas Nr. 723/2004 preambulas 37. apsvērumā ir izklāstīti apsvērumi, kas paskaidro šo pārejas noteikumu iekļaušanu regulā:

"Jāparedz noteikumi pārejas pasākumiem, lai nodrošinātu, ka jaunie noteikumi un pasākumi tiek pakāpeniski piemēroti, ievērojot darbinieku iegūtās tiesības Kopienas sistēmā pirms Civildienesta noteikumu grozījumu stāšanās spēkā, un ņemot vērā to likumīgās cerības."

7 Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 1. pantā ir noteikts:

"1. Laika posmā no 2004. gada 1. maija līdz 2006. gada 30. aprīlim Civildienesta noteikumu 5. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem:

"1. Amatus, uz kuriem attiecas šie Civildienesta noteikumi, klasificē četrās kategorijās — A*, B*, C* un D* pēc pakāpes lejupejošā secībā atbilstoši to pienākumu būtībai un svarīgumam, kas ir tiem piekritīgi.

2. A* kategoriju veido divpadsmit pakāpes, B* kategoriju veido deviņas pakāpes, C* kategoriju veido septiņas pakāpes un D* kategoriju veido piecas pakāpes."

2. Jebkura atsauce uz amatā iecelšanas dienu attiecas uz dienesta uzsākšanas dienu."

8 Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

"1. 2004. gada 1. maijā atbilstoši šā pielikuma 8. pantam to ierēdņu pakāpes, kuriem ir kāds no Civildienesta noteikumu 35. pantā noteiktajiem administratīvajiem statusiem, pārdēvē šādi:

Agrākā pakāpe	Jaunā (pagaidu) pakāpe	Agrākā pakāpe	Jaunā (pagaidu) pakāpe	Agrākā pakāpe	Jaunā (pagaidu) pakāpe	Agrākā pakāpe	Jaunā (pagaidu) pakāpe
A 1	A*16						
A 2	A*15						
A 3/LA 3	A*14						
A 4/LA 4	A*12						
A 5/LA 5	A*11						
A 6/LA 6	A*10	B 1	B*10				
A 7/LA 7	A*8	B 2	B*8				
A 8/LA 8	A*7	B 3	B*7	C 1	C*6		
		B 4	B*6	C 2	C*5		

		B 5	B*5	C 3	C*4	D 1	D*4
				C 4	C*3	D 2	D*3
				C 5	C*2	D 3	D*2
						D 4	D*1

[..]”

9 Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

“1. No 2006. gada 1. maija ar 2. panta 1. punktu ieviestās pakāpes pārdēvē šādi:

Agrākā (pagaidu) pakāpe	Jaunā pakāpe	Agrākā (pagaidu) pakāpe	Jaunā pakāpe
A*16	AD16		
A*15	AD 15		
A*14	AD 14		
A*13	AD 13		
A*12	AD 12		
A*11	AD 11	B*11	AST 11
A*10	AD 10	B*10	AST 10

A*9	AD 9	B*9	AST 9
A*8	AD 8	B*8	AST 8
A*7	AD 7	B*7 / C*7	AST 7
A*6	AD 6	B*6 / C*6	AST 6
A*5	AD 5	B*5 / C*5 / D*5	AST 5
		B*4 / C*4 / D*4	AST 4
		B*3 / C*3 / D*3	AST 3
		C*2 / D*2	AST 2
		C*1 / D*1	AST 1

[..]"

10 Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 10. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

"1. Ierēdņi, kuri pirms 2004. gada 1. maija dien C vai D kategorijā, no 2006. gada 1. maija tiek ievirzīti karjeras grupā ar šādām paaugstinājuma amatā iespējām:

a) agrākajā C kategorijā līdz AST 7 pakāpei;

b) agrākajā D kategorijā līdz AST 5 pakāpei.

2. Attiecībā uz šiem ierēdņiem no 2004. gada 1. maija, atkāpjoties no Civildienesta noteikumu I pielikuma B punkta, Civildienesta noteikumu 6. panta 2. punktā minētie procentu rādītāji ir šādi:

Karjeras grupa C							
Pakāpe	No 2004. gada 1. maija līdz:						Pēc 2010. gada 30. aprīļa
	30.4.2005.	30.4.2006.	30.4.2007.	30.4.2008.	30.4.2009.	30.4.2010.	
C*/AST 7	—	—	—	—	—	—	—
C*/AST 6	5 %	5 %	5 %	10 %	15 %	20 %	20 %
C*/AST 5	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 4	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 3	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 2	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 1	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %

Karjeras grupa D							
Pakāpe	No 2004. gada 1. maija līdz:						Pēc 2010. gada 30. aprīļa
	30.4.2005.	30.4.2006.	30.4.2007.	30.4.2008.	30.4.2009.	30.4.2010.	
D*/AST 5	—	—	—	—	—	—	—
D*/AST 4	5 %	5 %	5 %	10 %	10 %	10 %	10 %
D*/AST 3	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 2	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 1	—	—	—	—	—	—	—

3. Ierēdnis, uz kuru attiecas 1. punkts, var kļūt par asistentu funkciju grupas locekli bez ierobežojumiem, ja viņš iztur atklātu konkursu vai pamatojoties uz atestācijas procedūru. [..]"

II — Prāvas priekšvēsture atbilstoši pārsūdzētajam spriedumam

11 Prasītāji ir Eiropas Parlamenta ierēdņi.

12 No pārsūdzētā sprieduma 23. punkta izriet, ka viņi, pamatojoties uz agrākajiem Civildienesta noteikumiem, veiksmīgi nokārtoja iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju. Līdz ar to P. Anžē Serrano pārgāja no C 1 pakāpes uz B 5 pakāpi, Ž. M. Brass pārgāja no D 1 pakāpes uz C 5 pakāpi, D. Dekutere pārgāja no C 3 pakāpes uz B 5 pakāpi, A. Au, C 1 pakāpes pagaidu darbinieks, pārgāja uz B 4 pakāpi, A. Orkaho Teresa pārgāja no D 1 pakāpes uz C 5 pakāpi un, visbeidzot, F. H. Solana Ramoss

pārgāja no C 1 pakāpes uz B 5 pakāpi. Visi šie ierēdņi pārgāja uz jauno pakāpi pirms jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā.

13 Strīdīgie lēmumi prasītājiem paziņoti ar Eiropas Parlamenta Personāla ģenerāldirektora vēstulēm 2004. gada maija mēneša pirmās nedēļas laikā bez datuma norādes, un tajās viņiem tika darīta zināma pagaidu pakāpe, kas stājās spēkā 2004. gada 1. maijā. Saskaņā ar šiem lēmumiem P. Anžē Serrano B 5 pakāpe tika pārdēvēta par B*5 pakāpi, Ž. M. Brasa C 5 pakāpe tika pārdēvēta par C*2 pakāpi, D. Dekuteres B 5 pakāpe tika pārdēvēta par B*5 pakāpi, A. Au B 4 pakāpe tika pārdēvēta par B*6 pakāpi, A. Orkaho Teresas C 4 pakāpe tika pārdēvēta par C*3 pakāpi un F. H. Solanas Ramosa B 4 pakāpe tika pārdēvēta par B*6 pakāpi.

14 Iepriekš minētās prasītāju pagaidu pakāpes otro reizi tika pārdēvētas no 2006. gada 1. maija, piemērojot jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 1. punktu, t.i., pārejas perioda beigās, kas tika ieviests ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem. Līdz ar to P. Anžē Serrano pagaidu pakāpe B*5 bija jāpārdēvē par AST 5 pakāpi; Ž. M. Brasa pagaidu pakāpe C*2 bija jāpārdēvē par AST 2 pakāpi; D. Dekuteres pagaidu pakāpe B*5 bija jāpārdēvē par AST 5 pakāpi; A. Au pagaidu pakāpe B*6 bija jāpārdēvē par AST 6 pakāpi; A. Orkaho Teresas pagaidu pakāpe C*3 bija jāpārdēvē par AST 3 pakāpi un F. H. Solanas Ramosa pagaidu pakāpe B*6 bija jāpārdēvē par AST 6 pakāpi.

15 Katrs prasītājs laikā no 2004. gada 13. maija līdz 30. jūlijam iesniedza sūdzību par strīdīgajiem lēmumiem tiktāl, ciktāl tajos bija noteikta viņu pagaidu pakāpe, sākot no 2004. gada 1. maija. Šīs sūdzības tika noraidītas ar lēmumiem, kas katram prasītājam tika paziņoti laikā no 2004. gada 27. oktobra līdz 25. novembrim.

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā

16 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 31. janvārī, prasītāji cēla prasību, lai panāktu, pirmkārt, strīdīgo lēmumu atcelšanu, kā arī visu turpmāk pieņemto aktu un/vai ar šiem lēmumiem saistīto aktu, pat ja tie pieņemti pēc šīs prasības iesniegšanas, atcelšanu un, otrkārt, lai Parlamentam piespriestu atlīdzināt zaudējumus, kas *ex æquo et bono* novērtēti EUR 60 000 apmērā katra prasītāja gadījumā, paturot iespēju šo summu palielināt un/vai samazināt tiesvedības laikā.

17 Ar Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 6. aprīļa rīkojumu Eiropas Savienības Padomei tika atļauts iestāties lietā Parlamenta prasījumu atbalstam.

18 Pirmās instances tiesas tiesvedības laikā Parlamenta birojs ar 2006. gada 13. februāra lēmumu apstiprināja ģenerālsekretāra priekšlikumu no jauna klasificēt ierēdņus, kas agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros bija mainījuši kategoriju, bet kuri 2004. gada 1. maijā turpināja saņemt pamatalgu atbilstoši agrākajai kategorijai. Pēc šī lēmuma 2006. gada 20. martā tika pieņemti individuāli lēmumi attiecībā uz P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasu un A. Orkaho Teresu, ar kuriem P. Anžē Serrano tika no jauna klasificēta pagaidu pakāpē B*6, Ž. M. Brass — pagaidu pakāpē C*4 un A. Orkaho Teresa — pagaidu pakāpē C*4, un šīs pakāpes visiem ierēdņiem stājās spēkā 2004. gada 1. maijā.

IV — Pārsūdzētais spriedums

A — *Par pieņemamību*

19 Parlaments Pirmās instances tiesā iesniegtajā iebildumu rakstā ir izvirzījis vairākas iebildes par nepieņemamību, kas it īpaši attiecas uz dažu prasītāju interesi celt prasību.

1. Par D. Dekuteres interesi celt prasību

20 Parlaments ir apgalvojis — ja D. Dekutere pēc iekšējā konkursa par pāreju uz citu kategoriju sekmīgas nokārtošanas 2002. gadā nebūtu pārgājis no C kategorijas uz B kategoriju, viņa karjera būtu attīstījusies šādi: viņa C 3 pakāpe 2004. gada 1. maijā tiktu pārdēvēta par C*4 pakāpi, kas savukārt 2006. gada 1. maijā tiktu pārdēvēta par AST 4 pakāpi. No tā izrietot, ka, ja D. Dekutere nebūtu izmantojis iespēju pāriet uz citu kategoriju, viņa pakāpe 2006. gada 1. maijā būtu zemāka nekā viņa pašreizējā pakāpe, proti, AST 5. Tādēļ viņam neesot nekādas intereses apstrīdēt strīdīgo lēmumu par viņa pārklasificēšanu.

21 Pirmās instances tiesa šo iebildi noraidīja, apstiprinādama, ka D. Dekuteres pāreja uz citu kategoriju sakarā ar iekšējā konkursa nokārtošanu nebija atspoguļota viņa klasifikācijā pagaidu pakāpē B*5 un AST 5 pakāpē, kas notika 2006. gada 1. maijā. Pierādīts ir tas, ka, lai gan D. Dekuterem pēc pārejas uz B kategoriju bija augstāka pakāpe nekā C 1 pakāpes ierēdņiem, kuri nebija nokārtojuši konkursu par pāreju uz citu kategoriju, viņš pēc 2006. gada 1. maija bija zemākā pakāpē nekā šie ierēdņi, jo pēdējiem bija AST 6 pakāpe, kamēr viņam bija AST 5 pakāpe.

2. Par A. Au interesi celt prasību

22 Parlaments ir apgalvojis, ka A. Au nav nekādas intereses celt prasību, jo viņš nav pārgājis no C kategorijas uz B kategoriju saskaņā ar agrāko Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktu, jo pirms iecelšanas amatā B kategorijas ierēdņa statusā pēc iekšējā konkursa nokārtošanas viņš bija C kategorijas pagaidu darbinieks.

23 Pirmās instances tiesa šo iebildi noraidīja, nospriežot, ka, pat ja izrādītos, ka A. Au bija C 1 pakāpes pagaidu darbinieks laikā, kad viņš nokārtoja konkursu par pāreju no C kategorijas uz B kategoriju, Parlaments ir atļāvis pagaidu darbiniekiem piedalīties iekšējos konkursos par pāreju uz citu kategoriju. Līdz ar to A. Au varēja piedalīties šādā konkursā vienlīdzīgi ar C kategorijas ierēdņiem. Tādēļ Pirmās instances tiesa norāda, ka šis konkurss viņam ļāvis pacelties hierarhijā, pārejot no C kategorijas uz B kategoriju uz tā paša pamata kā ierēdņiem, kas nokārtojuši šo konkursu un pārgājuši uz šo kategoriju. Tāpēc tā uzskatīja, ka konkursa par pāreju uz citu kategoriju nokārtošana ļāva A. Au iegūt augstākas pakāpes klasifikāciju, ko viņš panāca salīdzinājumā ar agrākās C kategorijas ierēdņiem, kuri šādu konkursu nebija nokārtojuši.

3. Par prasības par strīdīgo lēmumu atcelšanu priekšmeta izzušana attiecībā uz P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasu un A. Orkaho Teresu

24 Parlaments ir apgalvojis, ka prasība atcelt strīdīgos lēmumus attiecībā uz P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasu un A. Orkaho Teresu ir zaudējusi priekšmetu attiecībā uz šīm personām, jo šie lēmumi tika atcelti un aizstāti ar individuāliem 2006. gada 20. marta lēmumiem, kas pieņemti Pirmās instances tiesas tiesvedības laikā un ar kuriem šie prasītāji ar atpakaļejošu spēku ieguva klasifikāciju, ko viņi vēlējās.

25 Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka tas ir patiesi, ka 2006. gada 20. marta lēmumi pilnībā neapmierināja šo trīs prasītāju iebildumus pret strīdīgajiem lēmumiem, kas tika par viņiem pieņemti, jo ar tiem netika no jauna noteikta klasifikācija augstākā pakāpē, ko šie prasītāji saskaņā ar agrākajiem Civildienesta noteikumiem bija pelnījuši salīdzinājumā ar ierēdņiem, kas nebija nokārtojuši iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju šo pašu Civildienesta noteikumu ietvaros.

26 Tomēr Pirmās instances tiesa pieņēma šo Parlamenta iebildi. Tā nosprieda, ka 2006. gada 20. marta lēmumi, skaidri neparedzēdami strīdīgo lēmumu atsaukšanu, tos aizstāja seku ziņā attiecībā uz šie trijiem prasītājiem, jo minētie lēmumi bija piemērojami ar atpakaļejošu spēku no 2004. gada 1. maija. Līdz ar to strīdīgie lēmumi par šiem trijiem prasītājiem attiecībā uz viņiem vairs nebija spēkā, sākot no brīža, kad tie tika aizstāti ar 2006. gada 20. marta lēmumiem.

27 Tā rezultātā, kā norāda Pirmās instances tiesa, tiesību akta atcelšanas prasības mērķis, proti, panākt strīdīgo lēmumu atcelšanu, esot ticis sasniegts attiecībā uz šiem trijiem prasītājiem, pieņemot un ar atpakaļejošu spēku piemērojot individuālos 2006. gada 20. marta lēmumus. Turklāt Pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā to, ka prasītāji tiesas sēdē atzinuši, ka vairs nav jāspriež par P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasa un A. Orkaho Teresas gadījumā pieņemto strīdīgo lēmumu atcelšanu.

B — *Par lietas būtību*

1. Par prasību atcelt tiesību aktu

28 Prasības atcelt strīdīgos lēmumu pamatošanai prasītāji ir izvirzījuši vairākus pamatus, kas ir saistīti, pirmkārt, ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. panta prettiesiskumu, otrkārt, ar labas pārvaldības principa pārkāpumu un pienākuma

ņemt vērā ierēdņu intereses neizpildi, ko pieļāvis Parlaments, un visbeidzot, treškārt, ar Civildienesta noteikumu 6., 45. un 45.a panta un XIII pielikuma pārkāpumu, kā arī uz nopelniem balstīta paaugstinājuma principa pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ko pieļāvis Parlaments.

29 Vienkāršošanas nolūkā pietiek tikai atgādināt Pirmās instances tiesas vērtējumu, kas ir apstrīdēts šajā apelācijas tiesvedībā.

30 Pamatojot iebildi par prettiesiskumu, kas ir vērsta pret jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. pantu, prasītāji ir atsaukušies uz iegūto tiesību pārkāpumu, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Prasītāji būtībā ir apgalvojuši, ka jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikumā paredzētie pārejas noteikumi nav ļāvuši atrisināt viņu problēmu, proti, pazemināšanu pakāpē, ko viņi uzskata par pieļautu savā karjerā, ne arī aizsargājuši viņu iegūtās tiesības attiecībā uz klasificēšanu augstākā pakāpē par ierēdņiem, kas agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros nav nokārtojuši iekšējos konkursus par pāreju uz citu kategoriju.

31 Runājot par iegūtajām tiesībām, Pirmās instances tiesa ir atgādinājusi, ka ierēdnis var pamatoties uz iegūtajām tiesībām vienīgi tad, ja šo tiesību rašanās pamatā esošais fakts ir noticis saskaņā ar konkrētiem Civildienesta noteikumiem, kas bija spēkā pirms tiesību normām, ar kurām groza Civildienesta noteikumus (Tiesas 1975. gada 19. marta spriedums lietā 28/74 *Gillet*/Komisija, *Recueil*, 463. lpp., 5. punkts). Tādā sistēmā kā Kopienu civildienests, kurā ir tikusi grozīta ierēdņu hierarhiskā pakļautība, atsevišķu ierēdņu klasificēšana augstākā pakāpē par citiem ierēdņiem, kas veikta kādā to karjeras brīdī, nerada iegūtās tiesības, kas ir aizsargājamas atbilstoši Civildienesta noteikumiem, kuri ir spēkā pēc 2004. gada 1. maija.

32 Tomēr, kā norāda Pirmās instances tiesa, ierēdņiem, kas pirms šī datuma iekšējā konkursa ietvaros veiksmīgi īstenojuši pāreju uz citu kategoriju, ir tiesības sagaidīt, ka Civildienesta noteikumi tiem piedāvās labākas karjeras iespējas nekā tās, ko tie piedāvā ierēdņiem, kas šādu konkursu nav nokārtojusi agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros, un šādas iespējas savā ziņā ir iegūtās tiesības, kuras ir jāaizsargā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem. Šajā gadījumā no jauno Civildienesta noteikumu pielikuma 2. un 8. pantā paredzētajiem pārklasificēšanas kritērijiem obligāti neizriet, ka tādu ierēdņu karjeras iespējas, kuri nokārtojuši šādu konkursu, nebūtu labākas par iespējām, uz kurām var cerēt ierēdņi, kas šos konkursus nav nokārtojuši. Gluži pretēji, jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikumā un it īpaši tā 10. pantā ir ietvertas normas, kas nošķir ierēdņus atkarībā no kategorijas, kurā viņi bija pirms 2004. gada 1. maija, paredzot karjeras izaugsmes iespējas, kuras atšķiras atkarībā no kategorijas, kurā viņi atradās atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem.

33 Runājot par tiesiskās paļāvības pārkāpumu, Pirmās instances tiesa ir apstiprinājusi, ka ierēdnis nevar pamatoties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, lai apstrīdētu jaunas tiesību normas tiesiskumu jomā, kurā likumdevējam ir plaša rīcības brīvība (Pirmās instances tiesas 2003. gada 11. februāra spriedums lietā T-30/02 *Leonhardt*/Parlaments, *Recueil FP*, I-A-41. un II-265. lpp., 55. punkts). Tā tas ir attiecībā uz ierēdņu karjeras sistēmas grozīšanu, kā arī attiecībā uz pārejas noteikumu, kas saistīti ar šiem grozījumiem, pieņemšanu, tostarp Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. pantā ietvertajiem pārejas noteikumiem par klasificēšanu pakāpē.

34 Runājot par iebildumu, kas ir saistīts ar tiesiskās drošības principa pārkāpumu, Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka prasītāju rakstveida apsvērumos nav norādīts, kā šis princips nav ievērots jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. pantā, un ka katrā ziņā šis iebildums ir acīmredzami nepamatots, jo ierēdņiem nav tiesību uzturēt tādus Civildienesta noteikumus, kādi bija spēkā to pieņemšanas darbā dienā (iepriekš minētais spriedums lietā *Leonhardt*/Parlaments, 55. punkts).

35 Pamatojot iebildumu, kas ir saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, prasītāji ir norādījuši, ka pēc jaunās klasificēšanas pakāpē ierēdņi, kam tika piešķirta zemāka kategorija nekā prasītājiem, 2006. gada 1. maijā atradās augstākā vai tādā pašā pakāpē kā prasītāji. Turklāt D. Dekutere esot ticis klasificēts citādāk nekā citi ierēdņi, kas bija nokārtojuši to pašu konkursu.

36 Pirmās instances tiesa šajā sakarā ir apliecinājusi, ka vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums nav pieļauts, klasificējot ierēdņus, kas pirms 2004. gada 1. maija ir nokārtojuši iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju, zemākā vai tādā pašā pakāpē kā ierēdņus, kas šādu konkursu nav nokārtojuši. Ņemot vērā radikālo karjeras sistēmas grozīšanu, ierēdņu hierarhiskās pakāpes salīdzināšana pirms un pēc šī datuma pati par sevi nav noteicošais faktors, lai tiktu konstatēts, ka ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. pantu tiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Katrā ziņā konkursa par pāreju uz citu kategoriju laureāti noteikumu dēļ, kurus viņi uzskata par prettiesiskiem, ir ieguvuši labākas karjeras izaugsmes iespējas.

37 Turklāt, runājot par šī pamata otro daļu, t.i., par D. Dekuteres situāciju, kurš apgalvo, ka attieksme pret viņu bijusi nepamatoti atšķirīga salīdzinājumā ar citiem šī konkursa laureātiem, Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka pārējie kandidāti ir pieņemti darbā ierēdņu statusā saskaņā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem un ka tādēļ D. Dekutere un pārējie kandidāti bija juridiski atšķirīgās situācijās.

2. Par prasību atlīdzināt zaudējumus

38 Zaudējumu atlīdzības prasības pamatojumam prasītāji ir apstiprinājuši, ka strīdīgo lēmumu atcelšanas gadījumā būtu jākompensē viņu apgalvotais materiālais un

morālais kaitējums, atlīdzinot visas summas, ko viņi būtu saņēmuši, ja būtu klasificēti pakāpē, kas faktiski atbilst viņu pienākumiem.

39 Pirmās instances tiesa ir atsevišķi izskatījusi, pirmkārt, P. Anžē Serrano un Ž. M. Brasa un A. Orkaho Teresas prasības, kā arī, otrkārt, D. Dekuteres, A. Au un F. H. Solanas Ramosa prasības.

40 Runājot par pirmās grupas prasītājiem, Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka neatkarīgi no strīdīgo lēmumu apgalvotā prettiesiskuma attiecībā uz šiem ierēdņiem, par ko tiesa nav spriedusi, nav izpildīts vismaz viens no nosacījumiem, kas ir vajadzīgs, lai iestātos atbildība. Attiecībā uz apgalvoto materiālo kaitējumu tiesa ir uzskatījusi, ka pārklasificēšana, kura notikusi to lēmumu dēļ, kas pieņemti tiesvedības laikā, neesot laupījusi atbilstoši pagaidu pakāpēm saņemtās darba samaksas palielinājumu un ka šādos apstākļos prasītāji neesot pierādījuši apgalvoto materiālo kaitējumu. Turklāt, runājot par apgalvoto morālo kaitējumu, Pirmās instances tiesa atzīmēja, ka Parlaments, pieņemdams strīdīgos lēmumus, attiecībā uz prasītājiem piemērojis tikai jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 1. punktu un ka šādos apstākļos nav pārkāpts labas pārvaldības princips un pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses. Visbeidzot tiesa uzsvēra, ka Parlaments, pieņemdams un ar atpakaļejošu spēku piemērodams 2006. gada 20. marta lēmumus, ir ļāvis šiem prasītājiem iegūt augstākas pakāpes nekā tās, kurās viņi tika klasificēti ar strīdīgajiem lēmumiem.

41 Attiecībā uz otro prasītāju grupu Pirmās instances tiesa ir apstiprinājusi, ka šajā gadījumā ir cieša saikne starp prasību atcelt tiesību aktu un zaudējumu atlīdzības prasību, kuras mērķis ir panākt kompensāciju par materiālo un morālo kaitējumu, kas ciests prasītāju pagaidu klasifikācijas dēļ. Tā kā prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam

izvirzītie pamati tika noraidīti, no tā izriet, ka Parlaments nav pieļāvis prettiesiskumu, kas varētu ierosināt Eiropas Kopienas atbildību pret šiem trim prasītājiem.

V — Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

42 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

— atzīt viņu apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu, tādējādi

— attiecībā uz P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasu un A. Orkaho Teresu atcelt pārsūdzēto spriedumu, pirmkārt, tiktāl, ciktāl tajā atzīts, ka attiecībā uz viņiem nav jālemj par prasījumu pirmo daļu, un, otrkārt, tiktāl, ciktāl ar to tiek noraidīta viņu prasība par zaudējumu piedziņu, un

— attiecībā uz D. Dekuteri, A. Au un F. H. Solanu Ramosu atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2. un 4. punktu, ar kuriem tiek noraidīta viņu prasība un noteikts, ka tiesāšanās izdevumi jāsedz pašiem, kā arī sprieduma motivāciju šajā sakarā.

43 Prasītāji tāpat lūdz Tiesu pašai taisīt lietā spriedumu un, apmierinot prasītāju sākotnējo prasību lietā T-45/07,

— atcelt lēmumus par viņu klasificēšanu pakāpē pēc jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā;

— piespriest Parlamentam atlīdzināt zaudējumus, kas *ex æquo et bono* novērtēti EUR 60 000 apmērā katra prasītāja gadījumā, un

— katrā ziņa piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

44 Visbeidzot viņi prasa, lai atbildētājam katrā ziņā tiktu piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

45 Parlaments savā atbildes rakstā uz apelāciju ir iesniedzis pretapelāciju. Parlaments lūdz Tiesu:

— atzīt pretapelāciju par pieņemamu un pamatotu un līdz ar to atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl ar to tie tiek noraidīti prasījumi atzīt D. Dekuteres un A. Au prasības par nepieņemamām;

— pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu un

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

46 Padome lūdz Tiesu:

— apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu un

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI — Par apelācijām

47 Pamata apelācijas sūdzībā prasītāji izvirza divas atsevišķas pamatu grupas. Pirmā grupa attiecas uz Pirmās instances tiesas vērtējumu par P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasa un A. Orkaho Teresas prasību pieņemamību un būtību. Otrā grupa attiecas uz Pirmās instances tiesas vērtējumu par D. Dekuteres, A. Au un F. H. Solanas Ramosa prasību pieņemamību un būtību.

48 Parlaments ar savu pretapelāciju apstrīd to pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz iebildes par prasības nepieņemamību noraidīšanu, ko Parlaments bija izvirzījis pirmajā instancē, kā arī uz D. Dekuteres un A. Au intereses prasības celšanā trūkumu.

A — *Par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brasu un A. Orkaho Teresu*

1. Par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz tiesvedības izbeigšanu par prasību atcelt tiesību aktu

a) Lietas dalībnieku argumenti

49 Prasītāji izvirza divus pamatus, kas attiecīgi ir saistīti ar kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Pirmās instances tiesa, kā arī ar nepietiekamu un pretrunīgu pārsūdzētā sprieduma pamatojumu.

50 Tie norāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru izskatāmajai lietai līdzīgās lietās, kad apstrīdētais akts tiek aizstāts tiesvedības laikā, prasītāja interese celt prasību var izrietēt no Kopienu iestādes iespējami prettiesiskas darbības atkārtošanās riska. Šajā sakarā prasītāji pamatojas it īpaši uz 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija (*Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts), kā arī uz 1988. gada 26. aprīļa spriedumu lietā207/86 *Apesco*/Komisija (*Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts). Tie norāda, ka prasītāja interese celt prasību var izrietēt arī no viņa intereses panākt tāda lēmuma radīta kaitējuma atlīdzināšanu, kas vairs nav spēkā. Šajā sakarā tie it īpaši pamatojas uz 1980. gada 5. marta spriedumu lietā 76/79 *Könecke Fleischwarenfabrik*/Komisija (*Recueil*, 665. lpp., 9. punkts), 1998. gada 31. marta spriedumu apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 Francija u.c./Komisija (*Recueil*, I-1375. lpp., 74. punkts) un 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija (Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts).

51 Viņi turklāt apgalvo, ka šajā gadījuma pārklasificēšanas lēmumi, kas pieņemti Pirmās instances tiesas tiesvedības laikā, pilnībā neapmierināja pirmajā instancē izvirzītos

iebildumus, it īpaši attiecībā uz jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. panta prettiesiskumu, un daļu viņu tiesību atstāja neaizsargātas sakarā ar vienlīdzīgas attieksmes, viņu iegūto tiesību un tiesiskās drošības neievērošanu. Šie lēmumi ne tikai oficiāli un skaidri neatcēla strīdīgos lēmumus attiecībā uz prasītājiem, bet arī neatjaunoja viņu klasifikāciju augstākā pakāpē, ko šie prasītāji bija ieguvuši atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem un ko viņi zaudēja strīdīgo lēmumu piemērošanas rezultātā.

52 Parlaments iebilst, ka saskaņā ar prasītāju minēto Tiesas judikatūru prasības priekšmetam, tāpat kā interesei celt prasību, ir jāsaglabājas tiesvedības laikā un prasības iznākumam ir jāsniedz prasītājam labums (iepriekš minētais spriedums lietā *Wunenburger*/Komisija, 42. punkts). Šajā gadījumā tas tā nav. Pirmkārt, jaunajiem lēmumiem ir tāds pats priekšmets kā strīdīgajiem lēmumiem, ko tie aizstāj *ex tunc*, un, otrkārt, Pirmās instances tiesa var tikai atcelt pirmos lēmumus, bet nevar tos aizstāt iestādes vietā. Turklāt nav nekāda iespējami prettiesiskās darbības atkārtošanās riska, jo ar jaunajiem lēmumiem ir grozīta klasifikācijas kārtība.

53 Parlaments turklāt uzsver, ka, tāpat kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, tiesas sēdē attiecīgie prasītāji ir atzinuši, ka tiem vairs nav intereses, lai Pirmās instances tiesa lemtu par viņu sakarā pieņemto strīdīgo lēmumu atcelšanu. Šie prasītāji nav arī no jauna formulējuši savus prasījumus Pirmās instances tiesas tiesvedības laikā, lai apstrīdētu 2006. gada 20. marta lēmumus, ar kuriem tika aizstāti strīdīgie lēmumi.

54 Visbeidzot, runājot par tiesvedības izbeigšanas sekām attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību, Parlaments uzskata, ka Pirmās instances tiesa neatkarīgi no vērtējuma par strīdīgo lēmumu likumību nolēma izskatīt jautājumu par divu citu kumulatīvo

nosacījumu esamību attiecībā uz Eiropas Kopienu atbildības iestāšanos un konstatēja, ka prasītāji katrā ziņā nav pierādījuši materiālā un morālā kaitējuma esamību.

b) Tiesas vērtējums

55 No pārsūdzētā sprieduma 90. punkta, kas šajā ziņā apelācijā nav apstrīdēts, izriet, ka prasītāju piekrišana faktam, ka Pirmās instances tiesai vairs nebija jālemj par viņu zaudējumu atlīdzības prasību, ir jāvērtē tādējādi, ka viņi ir atteikušies no šīs prasījumu daļas. Tā kā šī iemesla dēļ Pirmās instances tiesai vairs nebija jāskata šī prasījumu daļa, tā varēja tikai pieņemt zināšanai tiesas sēdē izteikto deklarāciju. Turklāt, kā jau Parlaments norādījis savā atbildes rakstā, prasītāji nav arī centušies no jauna formulēt savus prasījumus Pirmās instances tiesā, apstrīdot 2006. gada 20. marta lēmumus. Minētie prasītāji, gluži pretēji, ir izvēlējušies celt prasību par šiem lēmumiem Eiropas Savienības Civildienesta tiesā.

56 Tā kā šis konstatējums pats par sevi ir pietiekams, lai šajā aspektā pamatotu pārsūdzēto spriedumu, minētais apelācijas pamats ir jāuzskata par nepamatotu.

2. Par zaudējumu atlīdzības prasības noraidīšanu

a) Lietas dalībnieku argumenti

57 Lai pamatotu pamatu, kas vērsts pret zaudējumu atlīdzības prasības noraidīšanu Pirmās instances tiesā, P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brass un A. Orkaho Teresa apgalvo pārsūdzētā sprieduma pamatojuma nepietiekamību attiecībā uz, viņuprāt, tiem

nodarīto morālo kaitējumu. Viņi uzskata, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzītie iebildumi saistībā ar zaudējumu atlīdzības prasību šajā sakarā bija daudz plašāki, nekā Pirmās instances tiesa analizējusi pārsūdzētajā spriedumā, un tie attiecās arī uz neskaidro stāvokli, kāds viņiem tika radīts, un negatīvajām sekām uz viņu karjeru, kā arī viņu profesionālo un ģimenes dzīvi. Ārkārtēji īsajā vērtējumā, ko par šiem prasījumiem veica Pirmās instances tiesa, netika ņemti vērā jaunie apstākļi par kaitējumu, kas ir saistīts ar jauno klasifikācijas lēmumu pieņemšanu. Strīdīgo lēmumu aizstāšana tiesvedības laikā nekādā veidā nesniedza piemērotu un pietiekamu šo triju prasītāju morālā kaitējuma kompensāciju, jo viņiem joprojām bija satraukums un neskaidrība par savas karjeras norisi.

58 Parlaments norāda, ka prasītāji nenošķir iespējami ciesto kaitējumu, ko radījuši strīdīgie lēmumi, un kaitējumu, kas pēc viņu vārdiem turpinās pēc viņu pārklasificēšanas pakāpē ar lēmumiem, ar kuriem tika aizstāti strīdīgie lēmumi. Šajā gadījumā, pat pieņemot kaitējuma turpināšanos, Pirmās instances tiesai nebija iespējas novērtēt šādu kaitējumu, vienlaicīgi pēc būtības neizskatot jaunos lēmumus par šo triju prasītāju klasifikāciju pakāpē. Katrā ziņā, kā norāda Parlaments, pēc šiem pārklasificēšanas lēmumiem prasītāju karjeras progresēja.

b) Tiesas vērtējums

59 Pārsūdzētā sprieduma 168. punktā Pirmās instances tiesa kā ievada punktu ir atgādinājusi, ka ierēdņa formulētas zaudējumu atlīdzības prasības ietvaros Kopienas atbildības ierosināšanai ir vajadzīga tādu nosacījumu kopuma izpilde, kas attiecas uz attiecīgajai iestādei pārmestās rīcības prettiesiskumu, apgalvoto zaudējumu faktisko esamību un cēloņsakarību starp minētās iestādes rīcību un apgalvoto kaitējumu. Tā paša sprieduma 169. punktā tiesa atgādināja, ka šie trīs Kopienu atbildību ierosinošie nosacījumi ir kumulatīvi, kas nozīmē, ka, ja viens no tiem nav izpildīts, tad Kopienu atbildība nevar iestāties.

60 Runājot par morālo kaitējumu, ko apgalvojuši P. Anžē Serrano, kā arī Ž. M. Brass un A. Orkaho Teresa, pamatojoties uz labas pārvaldības principa un pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses apgalvoto pārkāpumu no Parlamenta puses, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 175. punktā nosprieda, ka Parlaments, vienkārši pamatodams strīdīgos lēmumus ar Civildienesta noteikumiem, nav pārkāpis šo principu un pienākumu, un pēc tam secināja, ka tādējādi šajā gadījumā nav pierādīts, ka apgalvotā prettiesiskā rīcība izraisīja iespējami ciesto morālo kaitējumu.

61 Pirmās instances tiesa līdz ar to ir juridiski pietiekami pamatojusi morālā kaitējuma kompensācijas prasības noraidīšanu. Vienīgais Pirmās instances tiesas konstatējums, ka apgalvotā prettiesiskā rīcība nav pierādīta, bija pietiekams, lai pamatotu minētās prasības noraidīšanu, jo nav izpildīts viens no pārsūdzētā sprieduma 169. punktā minētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem. Līdz ar to Pirmās instances tiesai nebija jāsniedz papildu pamatojums pirms sprieduma taisīšanas, izsakoties vēl par apgalvotā morālā kaitējuma esamību.

62 Tādēļ šis apelācijas pamats ir jāuzskata par nepamatotu.

B — *Par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz D. Dekuteri, kā arī A. Au un F. H. Solanu Ramosu*

1. Par D. Dekuteres un A. Au prasību pieņemamību

a) Lietas dalībnieku argumenti

63 Parlaments savā pretapelācijā attiecībā uz D. Dekuteri atgādina, ka šis prasītājs pēc konkursa par pāreju uz citu kategoriju tika klasificēts B kategorijā un tādēļ šis prasītājs

esot bijis tādā pašā situācijā kā visi pārējie B kategorijas ierēdņi atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem datumā, kad stājās spēkā jaunie Civildienesta noteikumi. Parlaments uzsver, ka pretēji Pirmās instances tiesas konstatējumam šis ierēdnis pirms iekšējā konkursa par pāreju uz citu kategoriju bija klasificēts C 3 pakāpē un pēc konkursa nokārtošanas — B 5 pakāpē, vēlāk B*5 pakāpē un visbeidzot AST 5 pakāpē. Viņam pašreiz pēc paaugstināšanas amatā ir AST 7 pakāpe. Līdz ar to prasītājs jauno Civildienesta noteikumu ietvaros ir ticis pārklasificēts, ņemot vērā viņa klasifikāciju agrāko Civildienesta noteikumu B pakāpē, nevis C pakāpē. Parlaments būtībā apgalvo, ka pēc jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā D. Dekuterem ir bijusi tāda pati karjeras izaugsme kā ierēdņiem, kas sasnieguši agrāko Civildienesta noteikumu B pakāpi, un līdz ar to šis prasītājs nav ticis diskriminēts salīdzinājumā ar šiem ierēdņiem.

64 Runājot par A. Au, Parlaments norāda, ka Pirmās instances tiesa esot nepareizi konstatējusi, ka šis prasītājs bija tādā pašā situācijā kā pārējie prasītāji. Laikā, kad viņš piedalījās konkursā, viņš bija pagaidu darbinieks un, nokārtodams šo konkursu, viņš nepārgāja uz citu kategoriju, bet gan panāca pagaidu darbinieka statusa maiņu uz ierēdņa statusu. Pirmās instances tiesa esot nepareizi kvalificējusi A. Au situāciju tāpēc, ka pēc konkursa par pāreju uz citu kategoriju nokārtošanas šis prasītājs esot ieguvis nevis augstāku pakāpi, bet gan sava civildienesta statusa maiņu.

65 Prasītāji apgalvo, ka Parlaments tikai atkārto argumentus, kas jau tikuši izvirzīti pirmajā instancē un ar kuriem tiek apšaubīti faktu konstatējumi. Šis pamats būtu jāuzskata par nepieņemamu. Runājot par lietas būtību, viņi uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojums par iebildes par nepieņemamību noraidīšanu ir pareizs.

b) Tiesas vērtējums

66 Attiecībā uz D. Dekuteri ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 68.–70. punktā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi pirmajā instancē izvirzīto Parlamenta iebildi par nepieņemamību, konstatēdama, ka šim prasītājam bija interese celt prasību. Tā uzsvēra, ka viņš pēc pārejas no C 3 pakāpes uz B 5 pakāpi 2006. gada 1. maijā bija zemākā pakāpē nekā C 1 pakāpes ierēdņi, kas agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros nebija nokārtojuši konkursu par pāreju uz citu kategoriju.

67 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 68.–70. punktā norādīdama, ka pirmajā instancē izvirzītais D. Dekuteres iebildums attiecas uz apstākli, ka viņa klasifikācija, kas noteikta saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu normām, neatspoguļo pāreju uz citu kategoriju, kas izriet no minētā konkursa nokārtošanas, un ka tādējādi šis iebildums attiecas uz minētā konkursa nokārtošanas apgalvoto neņemšanu vērā salīdzinājumā ar prasītāja kolēģu klasifikāciju, kuri atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem bija tajā pašā kategorijā un kuri nebija nokārtojuši to pašu konkursu.

68 Kā jau Pirmās instances tiesa nospriedusi, D. Dekutere principā apstrīdēja agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros izveidoto hierarhisko attiecību pārmaiņas, kas iespējami veiktas ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas normām par klasifikāciju.

69 No tā izriet, ka tiktāl, ciktāl strīdīgais lēmums attiecībā uz D. Dekuteri nenodrošina šī iebilduma apmierināšanu, Pirmās instances tiesa ir pamatoti noraidījusi Parlamenta iebildi par nepieņemamību.

70 Līdz ar to šis pretapelācijas pamats nav pamatots.

71 Runājot par A. Au, Pirmās instances tiesa ir apstiprinājusi, ka šis prasītājs kā pagaidu darbinieks konkursā par pāreju uz citu kategoriju ir piedalījies ar tādām pašām tiesībām kā ierēdņi un pēc viņa sakarā pieņemtā strīdīgā lēmuma viņš ir zaudējis klasifikāciju pakāpē, kas ir augstāka nekā agrākās C kategorijas ierēdņiem, kuri nebija nokārtojuši šādu konkursu. Tādēļ viņam bija interese celt prasību.

72 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Parlamenta argumenti par A. Au prasības pieņemamību neattiecas uz prasītāja interesi celt prasību un līdz ar to neattiecas uz viņa prasības pieņemamību, bet gan uz tās pamatotību un it īpaši uz prasītāja tiesībām pēc konkursa par pāreju uz citu kategoriju nokārtošanas uz citādu attieksmi karjeras izaugsmē nekā ierēdņiem, kas pirms jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā bija klasificēti C pakāpē. Tādēļ šie argumenti neapšauba prasītāja celtās prasības pieņemamību.

73 Līdz ar to Pirmās instances tiesa A. Au prasību ir pamatoti atzinusi par pieņemamu.

74 No visa iepriekš minētā izriet, ka pretapelācijas pamati nav atbalstāmi un pretapelācija ir jānoraida kopumā.

2. Par iebildes par jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. panta prettiesiskuma noraidīšanu

a) Par pamatiem, kas saistīti ar iegūto tiesību pārkāpumu

i) Lietas dalībnieku argumenti

75 Prasītāji norāda, ka pretēji tam, ko Pirmās instances tiesa ar nepietiekamu pamatojumu apgalvojusi, agrākās klasifikācijas pakāpē atcelšana ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem ir iegūto tiesību pārkāpums. Viņu iecelšana augstākā pakāpē faktiski esot pielīdzināta paaugstināšanai amatā, kas notikusi pirms Civildienesta noteikumu reformas. Prasītāji arī apstrīd pārsūdzētā sprieduma 113.–118. punktā sniegto Pirmās instances tiesas vērtējumu par iespējami labākām prasītāju karjeras perspektīvām salīdzinājumā ar ierēdņiem, kas nebija nokārtojuši šādu konkursu. Viņi apgalvo arī to, ka atšķirībā no prasītājiem 2008. gada 22. decembra spriedumā lietā C-443/07 P *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija (Krājums, I-10945. lpp.), kuri nebija ierēdņi laikā, kad stājās spēkā jaunie Civildienesta noteikumi, un kuriem tādējādi nebija izredzes tikt ieceltiem ierēdņu statusā, pašreizējā lietā prasītāji jau bija ierēdņi un viņi bija nokārtojuši iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju, kas radīja viņu iegūtās tiesības uz augstāku pakāpi.

76 Šajā sakarā Parlaments uzsver, ka pat pēc jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā prasītāju karjeras izaugsme ir bijusi straujāka nekā viņu kolēģiem, kuri nebija nokārtojuši šādus iekšējos konkursus par pāreju uz citu kategoriju. Līdz ar to jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā nekādā veidā nav ietekmējusi viņu tiesības.

77 Padome uzsver, ka tādas ierēdņu grupas juridiskais un faktiskais stāvoklis, kas tiek definēta salīdzinājumā ar citas ierēdņu grupas stāvokli, nevis absolūtā veidā, nav

pietiekami stabila un noteicoša, lai to kvalificētu par iegūtām tiesībām. Turklāt hierarhija starp ierēdņiem vienmēr ir pakļauta pārmaiņām un karjeras iespējas vienmēr ir pakļautas zināmiem riskiem. Tāpēc šajā jomā nav iespējams pamatoties uz iegūtajām tiesībām. Padome arī uzskata, ka Pirmās instances tiesa, atzīdama prasītāju iegūtās tiesības uz savu karjeru izaugsmi, ir izdarījusi kļūdainu secinājumu. Viņu situācija Civildienesta noteikumu reformas laikā bija neskaidri noteikta un tā nevarēja radīt tiesības, kas ierobežo likumdevēja plašo rīcības brīvību, ko Tiesa ir atzinusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija.

ii) Tiesas vērtējums

78 Pārsūdzētā sprieduma 107. punktā Pirmās instances tiesa tostarp ir nospriedusi, ka klasifikācija augstākā pakāpē, ko noteikti ierēdņi ir panākuši salīdzinājumā ar citiem noteiktā karjeras brīdī, nerada iegūtās tiesības, kas būtu jāaizsargā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem.

79 Pārsūdzētā sprieduma 109. punktā tiesa turklāt konstatēja, ka pirms jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā D. Dekutere, A. Au un F. H. Solana Ramoss pēc iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju nokārtošanas panāca karjeras izaugsmi. Līdz ar to viņiem tika piešķirta augstāka pakāpe nekā ierēdņiem, kas pēc šādiem iekšējiem konkursiem nebija veiksmīgi pārgājuši uz citu kategoriju.

80 Pamatojoties uz šo konstatējumu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 110. punktā nosprieda, ka labākas karjeras izaugsmes iespējas, ko atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem prasītāji bija ieguvuši salīdzinājumā ar ierēdņiem, kas nebija nokārtojuši šos konkursus, rada iegūtās tiesības, kas ir jāaizsargā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem.

81 Pēc tam pārsūdzētā sprieduma 114.–117. punktā tiesa norādīja, ka Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 10. pantā paredzēto paaugstinājuma noteikumu dēļ likumdevējs ir paredzējis ierēdņu karjeras atšķirības atkarībā no kategorijas, kāda viņiem bijusi atbilstoši agrākajiem Civildienesta noteikumiem. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šie noteikumi ir ļāvuši garantēt šo iegūto tiesību ievērošanu.

82 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru juridiskajai saiknei starp ierēdņiem un administrāciju ir normatīvs, nevis līgumattiecību raksturs. Tāpēc likumdevējs jebkurā brīdī var grozīt ierēdņu tiesības un pienākumus, ievērojot no Kopienu tiesībām izrietošās prasības (iepriekš minētais spriedums lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Principā tiesību akti, ar ko groza tiesību normas, tādi kā regulas, ar kurām groza Civildienesta noteikumus, attiecas — ja nav paredzētas atkāpes — uz agrāko tiesību aktu ietvaros radīto situāciju sekām nākotnē (šajā sakarā skat. 1999. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-60/98 *Butterfly Music*, *Recueil*, I-3939. lpp., 24. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 61. punkts).

84 Citādi tas ir vienīgi attiecībā uz situācijām, kas ir radušās un galīgi īstenotas agrākās tiesību normas ietvaros, kura radījusi iegūtās tiesības (šajā sakarā skat. 1970. gada 14. aprīļa spriedumu lietā 68/69 *Brock*, *Recueil*, 171. lpp., 7. punkts; 1973. gada 5. decembra spriedumu lietā 143/73 *SOPAD*, *Recueil*, 1433. lpp., 8. punkts, un 1986. gada 10. jūlija spriedumu lietā 270/84 *Licata*/ESK, *Recueil*, 2305. lpp., 31. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 62. punkts). Tiesības uzskata par iegūtām, ja tās radījušais fakts ir noticis pirms tiesību akta grozījuma (iepriekš minētais spriedums lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 63. punkts).

85 Šajā gadījumā jākonstatē, ka prasītāji, kuri panāca karjeras izaugsmi iekšējā konkursa nokārtošanas rezultātā, ir ieguvuši tiesības, lai viņu izaugsme agrāko Civildienesta

noteikumu ietvaros tiktu ievērota. Tomēr pretēji prasītāju apgalvotajam šādas tiesības nozīmē vienīgi to, ka pret viņiem ir jāizrāda tāda pati attieksme saskaņā ar Civildienesta noteikumiem, it īpaši attiecībā uz karjeras izaugsmi, kas attiecas uz visiem ierēdņiem jaunajā pakāpē, ko viņi ieguvuši.

86 Likumdevēja plašā rīcības brīvība veikt vajadzīgos Civildienesta noteikumu grozījumus, ievērojot šī sprieduma 82. un 83. punktā atgādinātos nosacījumus, un it īpaši mainīt ierēdņu pakāpju struktūru nedod tam tiesības izdarīt grozījumus, kuriem it īpaši nav nekāda sakara ar šādu nepieciešamību vai kuros netiek ņemtas vērā kompetences, kas šīm pakāpēm ir jāataino. Tomēr likumdevējam nevar būt saistošs pienākums stingri uzturēt attiecību, kas līdz šim bijusi starp šīm pakāpēm pirms Civildienesta noteikumu grozīšanas.

87 Tādēļ prasītāji nevar lietderīgi pamatoties uz apgalvotajām iegūtajām tiesībām tikt klasificētiem augstākā pakāpē, kas iegūta agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros, lai apgalvotu, ka jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. pants ir prettiesiski.

88 Šādos apstākļos un lai arī likumdevējs, kā Pirmās instances tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 114. punktā, jaunajos Civildienesta noteikumos ir pieņēmis normas, kas ierēdņu karjeras izaugsmē ievieš atšķirības atkarībā no kategorijas, kurā viņi bijuši agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros, prasītāji nevar pamatoti apgalvot, ka Pirmās instances tiesa, kas pietiekami pamatojusi savu vērtējumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidīdama viņu pamatu par iegūto tiesību pārkāpumu.

b) Par pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

i) Lietas dalībnieku argumenti

89 Tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpuma sakarā prasītāji uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies un nav pietiekami pamatojusi savu uzskatu, ka viņiem bez iegūtajām tiesībām nav bijis pamata tiesiski paļauties uz pastāvošo situāciju. Šo divu principu tvērums esot atšķirīgs, jo tiesiskās paļāvības aizsardzības principa avots atšķiroties no šādu tiesību iegūšanas. Turklāt atšķirībā no prasītājiem iepriekš minētajā lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija prasītāji šajā gadījumā savas cerības uz karjeras izaugsmi esot balstījuši uz konkursa par pāreju uz citu kategoriju nokārtošanu un līdz ar to uz situāciju, kas izveidojusies pirms jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā. Ja tiktu pieņemts, ka likumdevējs šādas cerības var neņemt vērā, tas izraisītu šo cerību nostādīšanu ārpus vispārīgā tiesiskās paļāvības aizsardzības principa.

90 Šajā sakarā Padome norāda, ka prasītāju karjeras iespējas nav pietiekami stabila situācija, lai to uzskatītu par iegūtu. Tā turklāt atgādina, ka saskaņā ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija indivīdi nevar pamatoties uz šo principu, lai apstrīdētu jaunas normas spēkā esamību Kopienu civildienesta jomā.

ii) Tiesas vērtējums

91 Pārsūdzētā sprieduma 121. punktā Pirmās instances tiesa to iemeslu dēļ, kas atgādināti pašreizēja sprieduma 34. punktā, ir nospriedusi, ka prasītāji nevar pamatoties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, lai apstrīdētu Civildienesta noteikumu normas tiesiskumu.

92 Šādā vērtējumā, kas ir pietiekami pamatots, par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa piemērojamību nešķiet, ka būtu pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

93 Indivīdi nevar pamatoties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, lai apstrīdētu jaunas tiesību normas piemērošanu, it īpaši jomā, kurā likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, kā tas ir šajā gadījumā (1998. gada 19. novembra spriedums lietā C-284/94 Spānija/Padome, *Recueil*, I-7309. lpp., 43. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 91. punkts).

94 No tā izriet, ka prasītāju argumenti par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu nav pamatoti.

c) Par pamatu, kas ir saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

i) Lietas dalībnieku argumenti

95 Prasītāji uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir nepareizi interpretējusi vienlīdzīgas attieksmes principu, uzskatīdama, ka, pat ja strīdīgie lēmumi lika viņiem ciest zaudējumu karjeras izteiksmē salīdzinājumā ar viņu kolēģiem, kas nebija nokārtojuši iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju, tajā neesot šī principa pārkāpuma. Pirmās instances tiesa tādējādi esot atzinusi, turklāt nepietiekami pamatojot, ka atšķirīgas situācijas varot tikt izskatītas vienādi. Tā esot arī kļūdaini konstatējusi, ka attiecīgie pārejas noteikumi varot izpildīt šī principa ievērošanas prasības.

96 Turklāt, runājot par D. Dekuteres situāciju, Pirmās instances tiesa esot nepamatoti atteikusies cenzēt faktu, ka, pamatojoties it īpaši uz jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 1., 4. un 5. punktu, attieksme pret viņu ir bijusi atšķirīga salīdzinājumā ar ierēdņiem, kas bija nokārtojuši to pašu konkursu un tāpēc bija tādā pašā juridiskā stāvoklī kā viņš.

97 Parlaments un Padome atbild, ka Pirmās instances tiesa ir pamatoti atzinusi, ka ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem karjeru sistēma ir radikāli grozīta, bet tie paredz priekšrocības ierēdņiem, kas pirms jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā ir klasificēti augstākā pakāpē. Padome turklāt uzsver, ka klasifikācija jaunajā hierarhijas sistēmā pati par sevi nav noteicoša, lai novērtētu, vai likumdevējs ir ņēmis vērā atšķirības karjeras iespēju ziņā starp ierēdņiem, kuri agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros ir nokārtojuši konkursu par pāreju uz citu kategoriju un kuri to nav nokārtojuši.

98 Runājot par D. Dekuteres situāciju, Parlaments un Padome uzsver, ka Pirmās instances tiesas interpretācija par attiecīgajām tiesību normām ir tikusi apstiprināta ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, kurā Tiesa ir nospriedusi, ka nevar uzskatīt, ka ierēdņi, kas pieņemti darbā divos atšķirīgos datumos, ir vienā un tajā pašā juridiskā situācijā.

ii) Tiesas vērtējums

99 Kā jau tas izriet no Tiesas judikatūras, Kopienu civildienesta tiesībās piemērojamais vienlīdzīgas attieksmes princips tiek pārkāpts gadījumā, ja attiecībā uz divām personu kategorijām, kuru faktiskajā un tiesiskajā situācijā nav vērojamas būtiskas atšķirības, tiek piemērota atšķirīga attieksme, ieceļot šīs personas amatā, un ja šāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. 2001. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-459/89 P *Martínez del Peral Cagigal*/Komisija, *Recueil*, I-135. lpp., 50. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 76. punkts).

100 Principā likumdevējam, pieņemot tiesību normas, it īpaši tās, kas piemērojamas Kopienu civildienesta jomā, ir jāievēro vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips (iepriekš minētais spriedums lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 78. punkts).

101 Kā jau Pirmās instances tiesa ir pamatoti atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 142. punktā, judikatūrā ir noteikts arī tas, ka vienlīdzības princips ir pārkāpts tad, ja attieksme ir identiska divās atšķirīgās situācijās (šajā sakarā skat. 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-227/04 P *Lindorfer*/Padome, Krājums, I-6767. lpp., 63. punkts).

102 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 145. punktā ir konstatējusi, ka prasītāji, kuri agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros ir nokārtojuši iekšējo konkursu par pāreju uz citu kategoriju, nav tādā pašā juridiskā un faktiskā situācijā kā ierēdņi, kas šādu konkursu nav nokārtojuši. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 146. un 147. punktā tā ir nospriedusi, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumiem pirmie ir ieguvuši labākas karjeras izaugsmes iespējas nekā otrie, kas ir ticis ņemts vērā jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumos.

103 Pretēji prasītāju apgalvotajam šādā vērtējumā, kura pamatojums, kas ir atgādināts pašreizējā sprieduma 37. punktā, ir pietiekams, nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

104 Jākonstatē, ka prasītāji ir tikai apgalvojuši, ka attiecīgais pārejas režīms neietver noteikumus, kas īpaši attiektos uz tādu ierēdņu kategoriju, kuri agrāko Civildienesta noteikumu ietvaros ir nokārtojuši konkursu, un ka katrā ziņā viņu iegūtās labākas karjeras izaugsmes iespējas nav ievērojamas un skaidri zināmas.

105 Ar šiem argumentiem nevar pierādīt, ka jaunajos Civildienesta noteikumos attiecībā uz šiem ierēdņiem nav ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips. Kā jau izriet no pašreizējā sprieduma 86. punkta, tā kā Kopienu likumdevējs, pieņemot jaunos Civildienesta noteikumus, ir pārveidojis visu līdz tam brīdim spēkā esošo karjeras sistēmu, tam nevar prasīt atkārtot agrākajiem Civildienesta noteikumiem pilnīgi identisku pakāpju hierarhiju, neietekmējot tā iespējas izdarīt Civildienesta noteikumu grozījumus. Šajā kontekstā hierarhijas līmeņi pirms un pēc Civildienesta noteikumu reformas nav paši par sevi noteicoši, lai novērtētu jauno Civildienesta noteikumu atbilstību vienlīdzīgas attieksmes principam.

106 Jaunie Civildienesta noteikumi pretēji prasītāju apgalvotajam nošķir to ierēdņu karjeru, kas saskaņā ar agrākajiem Civildienesta noteikumiem atrodas dažādās hierarhijas pakāpēs, un tiem, kas ir nokārtojuši konkursu par pāreju uz citu kategoriju, nodrošina citādas karjeras iespējas nekā ierēdņiem, kas šādu konkursu nav nokārtojuši. Īpaši pārejas noteikumi un it sevišķi Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 10. panta 1. un 2. punkts, pamatojoties uz noteikumu par karjeras izaugsmes bloķēšanu un noteikumu par paaugstināšanas likmju noteikšanu dažādām pakāpēm, labākas karjeras izaugsmes iespējas nodrošina ierēdņiem, kuriem saskaņā ar agrākajiem Civildienesta noteikumiem ir augstākas pakāpes, tātad tiem, kuri ir ieguvuši augstāku pakāpi pēc konkursa nokārtošanas par pāreju uz citu kategoriju.

107 Visbeidzot, runājot par D. Dekuteri, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 152.–155. punktā ir norādījusi, ka šis prasītājs neatrodas tādā pašā juridiskā situācijā kā cits ierēdnis, kas ir nokārtojis to pašu konkursu un iecelts ierēdņa amatā saskaņā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem, kamēr D. Dekutere ir iecelts amatā un pēc šī konkursa klasificēts jaunā pakāpē saskaņā ar agrākajiem Civildienesta noteikumiem. Līdz ar to Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un no tiesību viedokļa pietiekami pamatojusi pārsūdzēto spriedumu.

108 Divi ierēdņi, kas ir pārklasificēti augstākā pakāpē saskaņā ar atšķirīgiem Civildienesta noteikumiem, šī paša fakta dēļ atrodas dažādās situācijās (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, 79. un 80. punkts).

109 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājiem nav pamata apgalvot, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini noraidījusi iebildi par jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. un 8. panta prettiesiskumu un ka spriedums nav pietiekami pamatots.

3. Par zaudējumu atlīdzības prasības noraidīšanu

110 Tā kā prasītāji atsaucas uz saviem argumentiem par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz šo iebildi par prettiesiskumu, lai apstrīdētu pārsūdzētā sprieduma 177.–180. punktu par zaudējumu atlīdzības prasību, jāuzskata, ka arī šis pamata apelācijas sūdzības pamats nav pamatots.

111 Tā kā neviens no prasītāju izvirzītajiem pamatiem nav pamatots, pamata apelācijas sūdzība ir jānoraida.

VII — Par tiesāšanās izdevumiem

112 Reglamenta 122. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka, ja apelācija nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

113 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar tā paša Reglamenta 69. panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā gan prasītājiem, gan

Parlamentam spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz viņu pamatiem, jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

114 Saskaņā Reglamenta 69. panta 4. punktu, kas ir piemērojams, pamatojoties uz šī paša reglamenta 118. pantu, iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādēļ ir jāpiespriež Padomei segt pašai savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) pamata apelācijas sūdzību noraidīt;

2) pretapelāciju noraidīt;

3) P. Anžē Serrano, Ž. M. Brass, A. Orkaho Teresa, D. Dekutere, A. Au un F. H. Solana Ramoss, Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

[Paraksti]